TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 20. janvārī *

Lieta C-412/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Regeringsrätten* (Zviedrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 29. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2003. gada 3. oktobrī, tiesvedībā

Hotel Scandic Gåsabäck AB

pret

Riksskatteverket.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*],

* Tiesvedības valoda — zviedru.

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*], sekretāre K. Štranca [*K. Sztanc*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 21. oktobrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Zviedrijas valdības vārdā — A. Kruse [*A. Kruse*] un K. Vistrands [*K. Wistrand*], pārstāvji,

— Dānijas valdības vārdā — J. Molde [*J. Molde*], pārstāvis,

— Grieķijas valdības vārdā — M. Apess [*M. Apessos*], V. Peleku [*V. Pelekou*] un I. Puli [*I. Pouli*], pārstāvji,

— Somijas valdības vārdā — A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — D. Triandafilu [*D. Triantafyllou*] un L. Strēma [*L. Ström*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 23. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz 2. panta, 5. panta 6. punkta un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta interpretāciju Padomes Sestajā 1977. gada 17. maija direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Sestā direktīva")

2 Šo lūgumu iesniedza saistībā ar prāvu starp *Hotel Scandic Gåsabäck AB* (turpmāk tekstā — "*Scandic*") un *Riksskatteverket* (nodokļu iestāde) par nodokļa bāzes noteikšanu pusdienām, ko šī sabiedrība sniedz savam personālam.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Saskaņā ar Sestās direktīvas 2. panta 1. punktu "par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kā tāds rīkojas", jāmaksā pievienotās vērtības nodoklis (turpmāk tekstā — "PVN").

4 Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts nosaka, ka saskaņā ar vispārīgo normu nodokļu par preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu bāzi veido "visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs ir saņēmis vai kura tam jāsaņem no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm, ieskaitot subsīdijas, kas tieši saistītas ar šādu piegāžu cenām".

5 Sestās direktīvas 5. panta 6. punkts nosaka:

"Ja nodokļa maksātājs savām vai tā personāla privātajām vajadzībām lieto preces, kas veido tā uzņēmējdarbībā ieguldīto līdzekļu daļu, vai arī šīs preces nodod bez maksas, vai, plašākā nozīmē, ja tās izmanto citiem mērķiem, nekā savas uzņēmējdarbības vajadzībām, tad tādā gadījumā, ja pievienotās vērtības nodoklis attiecīgajām precēm vai to sastāvdaļām bijis pilnīgi vai daļēji atskaitāms, šādu lietojumu uzlūko par piegādēm par atlīdzību. Savukārt šādi neuzlūko to, ka šīs preces izmanto, lai dotu paraugus vai mazas vērtības dāvanas nodokļa maksātāja uzņēmējdarbības vajadzībām."

6 Preces lietošanas gadījumā, kāds noteikts minētā 5. panta 6. punktā, Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkts satur īpašu normu attiecībā uz nodokļu bāzes noteikšanu šādā redakcijā:

"Summa, kurai uzliek nodokli, ir:

[..]

b) piegādēm, kas minētas 5. panta 6. [..] punktā, šo vai līdzīgu preču pirkuma cena vai, ja pirkuma cenas nav, pašizmaksa, nosakot to piegādes brīdī;

[..]."

7 Attiecībā uz pakalpojumu sniegšanu Sestās direktīvas 6. panta 2. punkts nosaka:

"Turpmāk minēto uzskata par pakalpojumu sniegšanu par samaksu:

a) gadījumu, kad nodokļa maksātājs savām vai tā personāla privātajām vajadzībām lieto preces, kas veido uzņēmējdarbības aktīvu daļu, vai, plašākā nozīmē, citiem mērķiem nekā savai uzņēmējdarbībai, ja pievienotās vērtības nodoklis šīm precēm ir pilnīgi vai daļēji atskaitāms;

b) pakalpojumu sniegšanu, ko bez maksas veic nodokļa maksātājs savām vai sava personāla privātām vajadzībām, vai, plašākā nozīmē, citiem mērķiem nekā savas uzņēmējdarbības vajadzībām.

[..]"

8 Saskaņā ar Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta c) apakšpunktu summa, kurai uzliek nodokli, ir "piegādēm, kas minētas 6. panta 2. punktā, pilnas pakalpojumu sniegšanas izmaksas nodokļa maksātājam".

Valsts tiesiskais regulējums

9 Saskaņā ar *mervärdesskattelagen* (Zviedrijas likums par PVN) (*SFS 1994*, Nr. 200, turpmāk tekstā — "Zviedrijas likums") 2. nodaļas 2. panta 2. punktu ar preču lietošanu jāsaprot it īpaši fakts, ka nodokļu maksātājs nodod preci trešajai personai bez maksas vai par atlīdzību, kas ir zemāka par to, kas aprēķināta saskaņā ar šī likuma 7. nodaļas 3. panta 2. punkta a) apakšpunktu un šādu cenas samazinājumu nenosaka tirgus apstākļi. Šajā noteikumā minētā vērtība ir šo vai līdzīgu preču pirkuma cena vai, ja pirkuma cenas nav, pašizmaksa, nosakot to piegādes brīdī.

10 Saskaņā ar Zviedrijas likuma 2. nodaļas 5. panta pirmo daļu ar "pakalpojuma sniegšanu savām vajadzībām" jāsaprot jo īpaši fakts, ka nodokļu maksātājs veic, liek veikt vai jebkurā citā veidā piedāvā pakalpojumu šī paša nodokļu maksātāja vai tā personāla privātām vajadzībām vai ar mērķi, kas neattiecas un nodokļa maksātāja veikto darbību, ja šo pakalpojumu piedāvā bez maksas vai par atlīdzību, kas ir zemāka par to, kas aprēķināta saskaņā ar šī paša likuma 7. nodaļas 3. panta 2. punkta b) apakšpunktu, un ka šādu cenas samazinājumu nenosaka tirgus apstākļi. No šī pēdējā noteikuma izriet, ka šī vērtība veido pakalpojuma izmaksas tā "sniegšanas" brīdī.

11 Zviedrijas likuma 7. nodaļas 2. panta pirmā daļa nosaka, ka tādējādi apliekamā nodokļu par preču un pakalpojumu piegādi bāze ir vērtība, ko aprēķina saskaņā ar šī likuma 7. nodaļas 3. panta 2. punkta a) vai b) apakšpunktu.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

12 *Scandic* veic savu darbību Zviedrijā viesnīcu un restorānu nozarēs. Tas piedāvā savam personālam aptuveni 25 cilvēku sastāvā pusdienas par cenu, ko nosaka šī uzņēmuma īpaši izveidota virtuve.

13 Personāla locekļi maksā par pusdienām cenu, kas pārsniedz *Scandic* norādītās izmaksas. Turpmāk tomēr ir iespējams, ka šī cena būs mazāka par izmaksām. Lai noteiktu fiskālās sekas, piedāvājot pusdienas savam personālam, *Scandic* jautāja *Skatterättsnämnden* (īpaša komisija, kas atbild par iepriekšēja atzinuma sniegšanu nodokļu jautājumos), vai pusdienu sniegšana sava personāla locekļiem ir pārtikas piegāde (ko apliek ar nodokli 12 % apmērā) vai pakalpojumu sniegšana (ko apliek ar nodokli 25 % apmērā), un vai fakts, ka sabiedrība piedāvā pusdienas par cenu, kas ir mazāka par preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas norādītajām izmaksām, noved pie aplikšanas ar nodokļiem atbilstoši Zviedrijas likumam par pašpatēriņu, vai arī darbinieka samaksātā pusdienu cena ir uzskatāma par nodokļu bāzi.

14 *Skatterättsnämnden* 2002. gada 10. jūnija iepriekšējā atzinumā uzskatīja, ka *Scandic* pusdienu sniegšana sava personāla locekļiem jāuzskata par pakalpojumu sniegšanu, un tai par to jāmaksā PVN, piemērojot Zviedrijas likuma 2. nodaļas 5. panta pirmās daļas un 7. nodaļas 3. panta 2. punkta b) apakšpunkta noteikumus, ja pusdienu cena ir zemāka par *Scandic* norādītajām izmaksām.

15 *Scandic* iesniedza sūdzību par minēto atzinumu *Regeringsrätten* (Augstākā administratīvā tiesa). Prasītājs uzskata, pirmkārt, ka pusdienu piedāvāšana sava personāla locekļiem uzskatāma par preču piegādi, nevis par pakalpojumu sniegšanu, un, otrkārt, normas par pašpatēriņu nevar piemērot, jo personāls maksā atlīdzību par šo pusdienu sniegšanu.

16 *Regeringsrätten* konstatēja, ka saskaņā ar Zviedrijas likumu pakalpojumu sniegšanas un preču piegādes savām vajadzībām aplikšana ar nodokļiem notiek gan tad, kad to nodošana notiek bez maksas, gan tad, kad atlīdzība ir mazāka par preču pirkuma cenu vai pašizmaksu, vai, kā tas ir šajā gadījumā, pakalpojumu sniegšanas izmaksām. Pamata prāvā radās jautājums, vai Sestās direktīvas 2. pants, 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts iestājas pret šiem valsts tiesību aktiem.

17 Šādos apstākļos *Regeringsrätten* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Ja *Regeringsrätten* prāvā pieņemtu lēmumu, atzīstot, ka sabiedrības veiktās piegādes ir preču piegādes, vai Sestās direktīvas 2. pants un 5. panta 6. punkts jāinterpretē tādējādi, ka to noteikumi iestājas pret dalībvalstu tiesību aktiem, kas paredz, ka ar pašpatēriņu jāsaprot fakts, ka nodokļu maksātājs nodod preci citam par atlīdzību, kuras vērtība ir mazāka par līdzīgu preču pirkuma cenu vai, ja pirkuma cenas nav, par pašizmaksu?

2) Ja *Regeringsrätten* prāvā pieņemtu lēmumu, atzīstot, ka sabiedrības veiktās piegādes ir ēdināšanas pakalpojumi, vai Sestās direktīvas 2. pants un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka to noteikumi iestājas pret dalībvalstu tiesību aktiem, kas paredz, ka ar pakalpojumu sniegšanu savām vajadzībām jāsaprot fakts, ka nodokļu maksātājs veic, liek veikt vai jebkurā citā veidā sniedz pakalpojumu šī paša nodokļu maksātāja vai tā personāla privātajām vajadzībām vai ar mērķi, kas neattiecas uz nodokļa maksātāja veikto darbību, ja šo pakalpojumu piedāvā par atlīdzību, kas ir mazāka par pakalpojumu sniegšanas izmaksām?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

18 Tiesai iesniegtie jautājumi attiecas uz nodokļu bāzes noteikšanu nodokļu maksātāja preču piegādes darījumiem vai pakalpojumu sniegšanai sava personāla vajadzībām par cenu, kas ir zemāka par pašizmaksu. Tie jo īpaši tiek uzdoti, lai palīdzētu iesniedzējtiesai noteikt Zviedrijas likuma, kas piemēro Sestās direktīvas 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta normas, saderību ar šo direktīvu gadījumā, kur patiešām pastāv atlīdzība par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, bet kur šī atlīdzība ir mazāka par šo preču vai šo pakalpojumu pašizmaksu.

19 Grieķijas un Zviedrijas valdības uzskata, ka Sestās direktīvas 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts paplašina ar nodokļiem apliekamo darījumu loku tādējādi, ka PVN skar gan preču piegādi, gan pakalpojumu sniegšanu, kas nenotiek par atlīdzību, atbilstoši šīs direktīvas 2. pantam. No šiem pašiem noteikumiem kopā

ar minētās direktīvas 11. panta A daļas izriet, ka direktīvas mērķis ir izvairīties no tā, ka nodokļu maksātājs vai tā personāla locekļi gūst priekšrocības salīdzinājumā ar parastiem patērētājiem (skat. 2001. gada 8. marta spriedumu lietā C-415/98 *Bakcsi, Recueil*, I-1831. lpp., 42. punkts, kā arī 2001. gada 17. maija spriedumu apvienotajās lietās C-322/99 un C-323/99 *Fischer* un *Brandenstein, Recueil*, I-4049. lpp., 56. punkts). Šajā nozīmē Sestā direktīva pakļauj aplikšanai ar nodokli ne tikai nodošanu bez maksas, bet arī nodošanu par cenu, kas ir zemāka par pašizmaksu.

20 Turpretī Eiropas Kopienu Komisija un Dānijas valdība apgalvo, ka Sestās direktīvas 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts jāpiemēro saskaņā ar to redakciju vienīgi bezmaksas veikto darījumu gadījumos. Saskaņā ar šīs direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktu nodokļu bāzi veido darbinieka faktiski saņemtā atlīdzība, pat ja šīs atlīdzības vērtība ir zemāka par sniegto pusdienu pašizmaksu.

21 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka, saskaņā ar Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā izklāstīto vispārējo normu, nodokļu par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu bāzi veido šajā sakarā nodokļu maksātāja faktiski saņemtā atlīdzība. Šai atlīdzībai ir subjektīva vērtība, proti, tā ir faktiski iekasētā maksa, nevis maksa, ko aprēķina saskaņā ar objektīviem kritērijiem (skat. 1981. gada 5. februāra spriedumu lietā 154/80 *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats, Recueil*, 445. lpp., 13. punkts; 1988. gada 23. novembra spriedumu lietā 230/87 *Naturally Yours Cosmetics, Recueil*, 6365. lpp., 16. punkts; 1990. gada 27. marta spriedumu lietā C-126/88 *Boots Company, Recueil*, I-1235. lpp., 19. punkts; 1997. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-258/95 *Fillibeck, Recueil*, I-5577. lpp., 13. punkts, un 2001. gada 29. marta spriedumu lietā C-404/99 Komisija/Francija, *Recueil*, I-2667. lpp., 38. punkts). Turklāt šai atlīdzībai būtu jābūt izteiktai naudas izteiksmē (iepriekš minētie spriedumi — lietā *Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats*, 13. punkts, lietā *Naturally Yours Cosmetics*, 16. punkts, un lietā *Fillibeck*, 14. punkts).

22 Kā pamatoti uzsver ģenerāladvokāts savu secinājumu 35. punktā, faktam, ka ekonomiska rakstura darbību veic par cenu, kas ir augstāka vai zemāka par pašizmaksu, nav nozīmes, kvalificējot šo darbību kā "darbību par atlīdzību". Faktiski šis pēdējais jēdziens paredz tikai tiešas saiknes pastāvēšanu starp preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu un nodokļu maksātāja faktiskas atlīdzības saņemšanu (skat. šajā sakarā 1988. gada 8. marta spriedumu lietā 102/86 *Apple and Pear Development Council*, *Recueil*, 1443. lpp., 12. punkts).

23 Sestās direktīvas 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkts dažas darbības, par kurām nodokļu maksātājs nesaņem faktisku atlīdzību, pielīdzina preču piegādei un pakalpojumu sniegšanai, ko veic par maksu. Šo noteikumu mērķis ir nodrošināt vienlīdzīgu attieksmi starp nodokļu maksātājiem, kas izņem preces vai kas sniedz pakalpojumus savām vai sava personāla vajadzībām, no vienas puses, un gala patērētājiem, kas iegādājas šī paša veida preci vai pakalpojumu, no otras puses (skat. 1996. gada 26. septembra spriedumu lietā C-230/94 *Enkler*, *Recueil*, I-4517. lpp., 35. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Fillibeck*, 25. punkts; kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Fischer* un *Brandenstein*, 56. punkts). Ņemot vērā šī mērķa īstenošanu, minētais 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta a) apakšpunkts liedz nodokļu maksātājam, kas var atskaitīt PVN par preču pirkumu, ko veicis tā uzņēmums, izvairīties no šī nodokļa nomaksas, ja tas izņem šo preci no sava uzņēmuma īpašuma savām vai sava personāla vajadzībām un gūst neatbilstošas priekšrocības salīdzinājumā ar gala patērētāju, kas iegādājas preci, maksājot PVN (skat. 1992. gada 6. maija spriedumu lietā C-20/91 *De Jong*, *Recueil*, I-2847. lpp., 15. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Enkler*, 33. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Bakcsi*, 42. punkts; kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Fischer* un *Brandenstein*, 56. punkts). Tāpat Sestās direktīvas 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts liedz atbrīvot nodokļu maksātāju vai tā personāla locekļus no nodokļa nomaksas par nodokļu maksātāja sniegtajiem pakalpojumiem, par kuriem privātpersonai būtu jāmaksā PVN.

24 No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka sākotnēji *Scandic* personāla locekļi turpinās maksāt reālu atlīdzību par sabiedrības sniegtajām pusdienām. Attiecīgā darbība tika

veikta par atlīdzību Sestās direktīvas 2. panta izpratnē, nepastāvot jebkādam iemeslam attiecināt uz to tās 5. panta 6. punktu un 6. panta 2. punkta b) apakšpunktu. Faktiski šie pēdējie noteikumi attiecas tikai uz bezmaksas veiktajām darbībām, kas tiek pielīdzinātas darbībām, kas veiktas par maksu, lai tās apliktu ar PVN.

25 Saskaņā ar Zviedrijas valdības viedokli Sestās direktīvas 5. panta 6. punkta un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkta lietderīgā iedarbība būtu apdraudēta, ja darbība, kas veikta par simbolisku samaksu, neietilptu šo noteikumu piemērošanas jomā. Faktiski no PVN samaksas lielā mērā var izvairīties, ja nodokļu maksātājs vai tā darbinieki varētu saņemt preci vai pakalpojumu par simbolisku summu, apliekot ar nodokli par to saņemto atlīdzību.

26 Šajā sakarā jāatzīst, ka nolēmums par prejudiciāla jautājuma uzdošanu nekādi nenorāda, ka *Scandic* personāla locekļu maksātā summa par pusdienu sniegšanu sabiedrības virtuvē varētu kļūt simboliska. Jebkurā gadījumā Zviedrijas valdības norādītais risks varētu tikai dot ieganstu lūgumam, pamatojoties uz šīs direktīvas 27. pantu, par attiecīgās dalībvalsts izņēmuma pasākumu ieviešanu nolūkā izvairīties no nodokļu krāpšanas vai no nodokļu nenomaksāšanas.

27 Turklāt Zviedrijas valdība norāda, ka saskaņā ar Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktu subsīdijas, kas tieši saistītas ar uzņēmuma darbību, ko apliek ar nodokļiem, veido daļu no nodokļu bāzes. Ja uzņēmums subsidētu savam personālam sniegtās pusdienas, piesaistot atsevišķu ēdināšanas uzņēmumu, tā pati maksātu šim uzņēmumam subsīdiju summu, kas papildinātu cenu, ko personāls samaksājis šim ēdināšanas uzņēmumam. Piemērojot minēto noteikumu, subsīdija

tādēļ jāuzskata par summu, kas tieši saistīta ar cenu un ietilpst nodokļu bāzē. Uzņēmums, kas subsidē pusdienas, sniedzot saviem darbiniekiem ēdināšanas pakalpojumus, jāapliek ar nodokļiem līdzīgā veidā.

28 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā izklāstīto vispārējo normu nodokļu par preces piegādi vai pakalpojuma sniegšanu bāze ir nodokļa maksātāja faktiski saņemtā atlīdzība "no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm, ieskaitot subsīdijas, kas tieši saistītas ar šādu piegāžu cenām".

29 Teikuma daļa, uz kuru atsaucas Zviedrijas valdība, attiecas uz situācijām, kurās piedalās trīs puses, proti, subsīdijas piešķīrējs, preču piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs un preces pircējs vai pakalpojuma saņēmējs (skat. 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā C-184/00 *Office des produits wallons*, *Recueil*, I-9115. lpp., 10. punkts). Šajā gadījumā ir tikai divas puses, proti, *Scandic* kā preču piegādātājs un pakalpojumu sniedzējs, no vienas puses, un tā personāla locekļi, no otras puses. Turklāt, kā tas skaidri izriet no Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta, atlīdzību vienmēr maksā "pircējs, klients vai trešā persona", bet ne pats preču piegādātājs vai pakalpojuma sniedzējs. Līdz ar to paša nodokļu maksātāja izdevumus par pusdienu sniegšanu savam personālam nevar ieskaitīt nodokļu, ar kuriem apliek attiecīgo darbību, bāzē.

30 No iepriekš minētā izriet, ka Sestās direktīvas 2. pants, 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts jāinterpretē tādējādi, ka tie iestājas pret valsts tiesisko regulējumu, kas par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu pašpatēriņam uzskata darbības, par kurām tiek saņemta faktiska atlīdzība, pat ja šī atlīdzība ir mazāka par piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu pašizmaksu.

Par tiesāšanās izdevumiem

31 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu, Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

2. pants, 5. panta 6. punkts un 6. panta 2. punkta b) apakšpunkts Padomes Sestajā 1977. gada 17. maija direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma: vienota aprēķinu bāze jāinterpretē tādējādi, ka tie iestājas pret valsts tiesību aktiem, kas par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu pašpatēriņam uzskata darbības, par kurām tiek saņemta faktiska atlīdzība, pat ja šī atlīdzība ir mazāka par piegādāto preču vai sniegto pakalpojumu pašizmaksu.

[Paraksti]